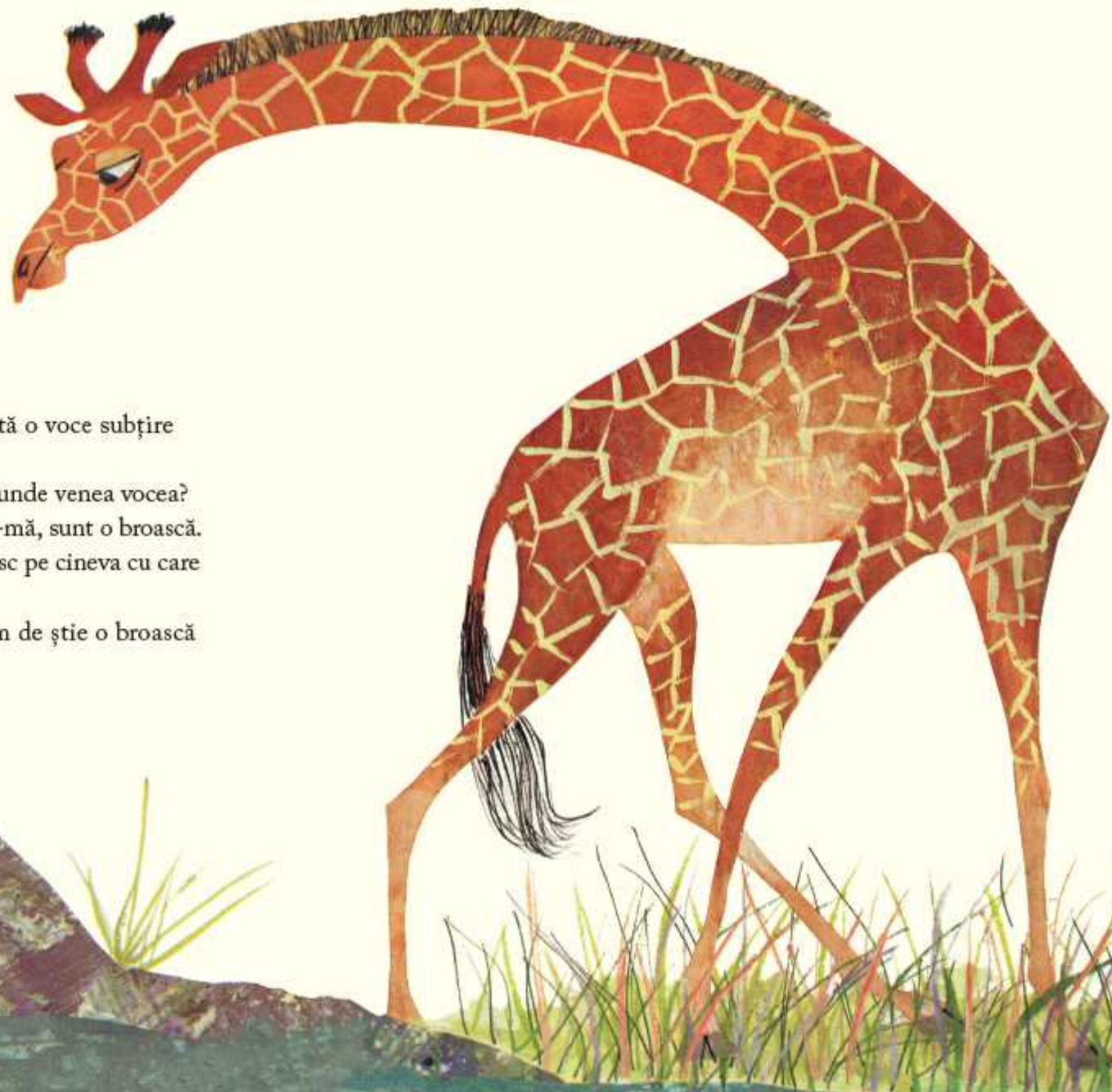

Girafa Merișor era tristă. Pe când se adăpa din lac, își zise:
— Of, de ce sunt singura girafă care vorbește? Când le vorbesc
altor girafe, o iau la fugă.

Când le vorbesc antilopelor, behăie.
Zebrele nechează.
Hipopotamii cască.
Rinocerii fornăie.
Elefanții trâmbițează.
Bivolii mugesc.

N-am cu cine să vorbesc.
Mă simt atât de singură!

— Și eu vorbesc, să știi, se auzi deodată o voce subțire venind parcă de nicăieri.

Merișor sări în sus de bucurie. Dar de unde venea vocea?

— Sunt aici jos, în apă, zise vocea. Uite-mă, sunt o broască. Mă cheamă Lotus. Ce mă bucur să întâlnesc pe cineva cu care să pot vorbi. Mă simt atât de singură!

— Și eu la fel, spuse Merișor. Dar cum de știe o broască să vorbească?

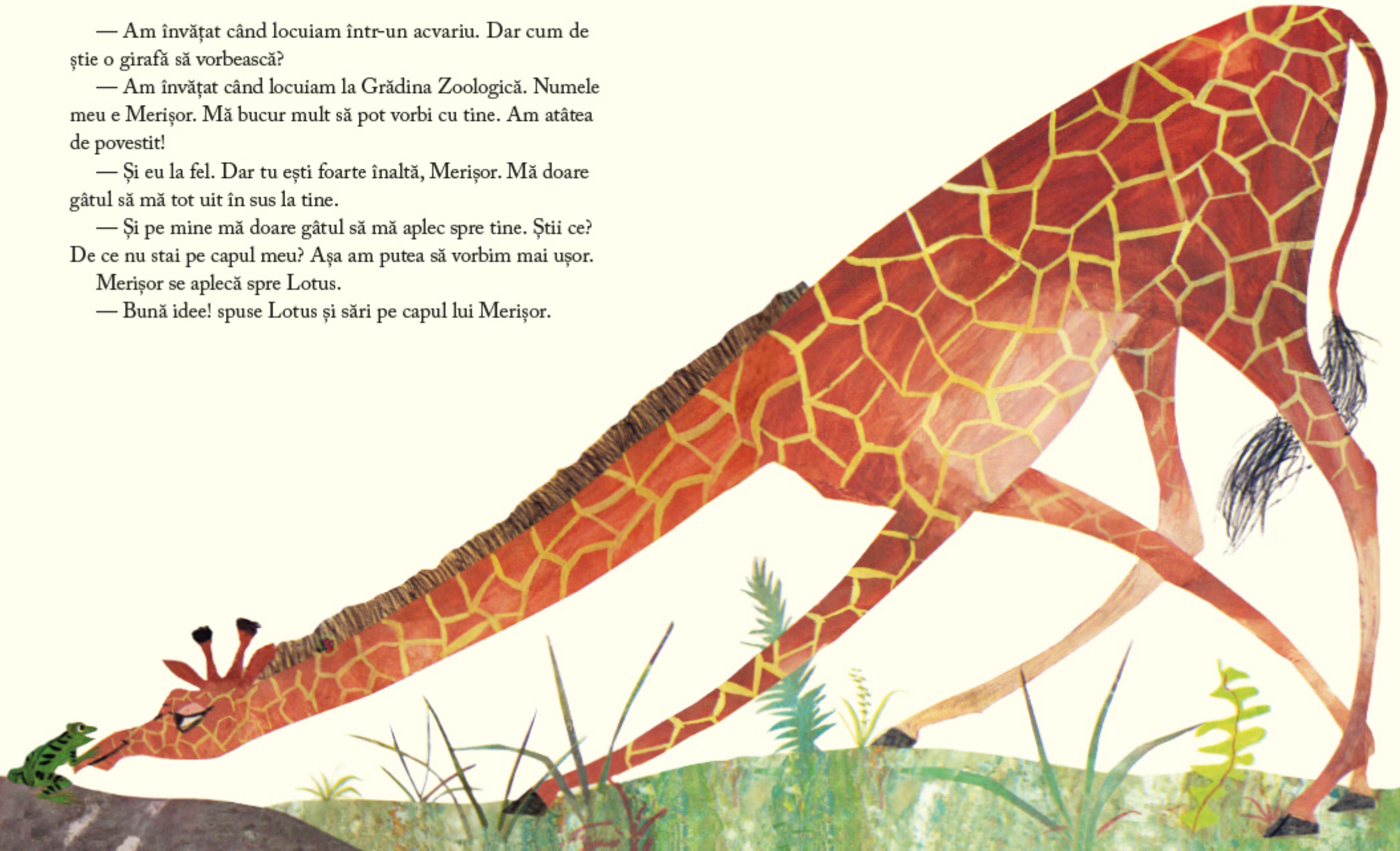
— Am învățat când locuiam într-un acvariu. Dar cum de știe o girafă să vorbească?

— Am învățat când locuiam la Grădina Zoologică. Numele meu e Merișor. Mă bucur mult să pot vorbi cu tine. Am atâtea de povestit!

— Și eu la fel. Dar tu ești foarte înaltă, Merișor. Mă doare gâtul să mă tot uit în sus la tine.

— Și pe mine mă doare gâtul să mă aplec spre tine. Știi ce? De ce nu stai pe capul meu? Așa am putea să vorbim mai ușor. Merișor se aplecă spre Lotus.

— Bună idee! spuse Lotus și sări pe capul lui Merișor.

Amândouă erau atât de fericite că au găsit pe cineva cu care să discute, încât începură să vorbească una peste alta.

— Sunt mândră că sunt o girafă, dar...

— Pentru o broască educată ca mine,

— ... câteodată mi se pare obositor pentru că,

— ... viața e plictisitoare printre broaște...

— ... având un gât lung de tot și picioare lungi,

— ... care orăcăie zi și noapte.

— ... nu pot niciodată să mă așez și să mă odihnesc.

— Ți-o zic pe șleau, destul! Oprește-te!

SĂ MĂ OPRESC? EU? MAI BINE TE-AI OPRI
TU ȘI M-AI LĂSA PE MINE SĂ VORBESC!

DAR TU EȘTI CEA CARE VORBEȘTE
ȘI VORBEȘTE, ȘI VORBEȘTE!

IA ASCULTĂ!

UN PIC DE POLITEȚE, TE ROG!

TACĂ-ȚI FLEANCA!

ȚINE-ȚI GURA!

MOARĂ STRICATĂ!

GURĂ SPARTĂ!

